AMERICA DE SUD

INFUZIE CU... FOSTELE SALE VEDETE ÎN ECHIPELE URUGUAYENE

Se pare că fotbalul urguayan duce lipsă de elemente de mare clasă, care să-l readucă pe primul plan al activității mondiale. Așa se explică de ce recurge tot mai des la jucătorii care se repatriază și de ce tocmai aceștia devin jucători de bază în cluburile pentru care au semnat. Unii dintre ei au perspective de a juca în... echipa națională, ca **Giulio Cesare Abbadie** care, la 38 de ani, este încă creierul lui **Penarol**. Întrebat de ce a reluat activitatea după ce s-a înapoiat din Italia, **Abbadie** a răspuns :

— Am primit o foarte bună ofertă din partea lui Penarol, care mi-a dat marea satisfacție ca la 36 de ani, să fac parte din echipa cîștigătoare a titlului mondial intercluburi.

Și tot **Abbadie** a făcut cîteva interesante referiri asupra situației din fotbalul uruguayan :

— Fotbalul de azi din țara mea este foarte superficial din punct de vedere al organizării federale ; nu are de fapt o adevărată organizare profesionistă. Și prima victimă a acestei stări de lucru este echipa națională, în ciuda faptului că Uruguay a fost de două ori campioană mondială. Poate numai un om abil, inteligent, profund cunoscător al fotbalului ca Schiaffino au putea să facă ceva, dar... Din punct de vedere tehnic cred că fotbalul din Uruguay este, în fine, într-o fază delicată de tranziție : este clar că se află în curs de modernizare, în sensul tendinței europene sau mai bine zis italian (cu adoptarea definitivă a unui „libero"). Evoluție prea lentă, totuși. Cred că în această evoluție, care era absolut necesară pentru ca fotbalul să nu moară (recent o reprezentativă mexicană prudentă și foarte iute a făcut literalmente să danseze „seleccionada" noastră chiar la Montevideo...), este determinant aportul jucătorilor care au evoluat în Italia și care și-au reluat activitatea în Uruguay : eu însumi, Ghiggia — „centrocampistul" lui F. C. Sudamerica și prodigiosul De Marco, care a devenit la Cerro un excelent fundaș, despre care se vorbește și pentru echipa națională...

Oare va fi suficient pentru fotbalul uruguayan această infuzie cu fostele sale vedete ?

CARDENAS (Mexic):

AMERICA DE NORD

„ȘANSELE NOASTRE LA C.M. SÎNT REALE"

Cupa „Jules Rimet"

Poate că în nici o țară nu se fac pregătiri mai mari ca în Mexic, viitoarea gazdă a campionatului mondial, din 1970. Și nu numai pe plan organizatoric (în care mexicanii sînt ajutați de nenumăratele instalații create pentru recentele J.O.), ci și pe plan tehnic, pentru pregătirea reprezentativei, pe care mexicanii — mari amatori de fotbal — o doresc calificată cît mai departe și dacă se poate chiar pînă în... finală.

Amploarea pregătirilor lotului rezultă și dintr-o convorbire pe care a avut-o corespondentul revistei „France Football", Alain Fontan, cu unul dintre antrenorii mexicani, Cardenas, cu prilejul jocurilor susținute cu selecționata Braziliei. Spicuim cîteva pasagii mai importante din acest interviu care a atins, de altfel, și alte aspecte legate de campionatul mondial.

Cum este organizată selecția în Mexic ?

● *Există o comisie alcătuită din 10 membri, între care sînt repartizate sarcinile. Comitetul tehnic este condus de* Treilles, *asistat de trei antrenori, printre care și eu, și un specialist în pregătirea fizică.*

De cît timp sînt reuniți jucătorii ?

● *Această echipă a fost alcătuită și convocată din ianuarie 1967, cînd a început pregătirea sa.*

Ce progrese ați realizat pînă astăzi ?

● *E dificil să evaluezi în procente progresele. Totuși cred că am reușit în jurul cifrei de 40%, mai ales ca rezistență fizică, disciplină de joc, încredere, autocontrol.*

În ce direcție vă îndreptați acum eforturile ?

● *Fotbalul nostru emană din școala argentiniană. Această origine ne-a dat un fond tehnic foarte pronunțat. De altfel, între 1940 și 1950 unele cluburi mexicane aveau pînă la 10 jucători argentinieni. O serie de fotbaliști spanioli veniți la noi au lăsat, de asemenea, o amintire... Azi, după părerea mea, problema pe care o avem de rezolvat este aceea de a alia forța la tehnică. Noi avem deja viteza de bază și idealul ar fi, desigur, să dăm puțină greutate jocului nostru, de a-l stabiliza, fără să modificăm — pentru aceasta — stilul jucătorului mexican. De aceea, eu lupt contra gustului înfloriturilor și a driblingului inutil.*

Ce credeți despre altitudinea, clima și... șansele Mexicului în 1970 ?

● *In principiu, pentru adaptare trebuie 3—4 săptămîni. Se poate veni în Mexic și în ultimul moment, dar numai pentru a disputa un singur joc. Ploile nu încep decît în iulie — august. Cît despre șansele noastre, eu cred că ele sînt reale. Jucătorii noștri nu vor trebui să se lase impresionați de un public care va fi dezlănțuit și-l va purta cu prea mult entuziasm poate. Acest elan a paralizat, de altfel, pe olimpicii noștri. Pentru rest, sper că arbitrajul — acest rău necesar — va fi uniform și că toți arbitrii vor fi inspirați și în mare formă...*

AUSTRALIA

FOTBALUL A ÎNVINS RUGBIUL!...

Spre deosebire de S.U.A., unde eforturile de transplantare a fotbalului au eșuat pentru moment, în Australia, „soccerul" a prins și încă trainic. La ora actuală, în țara cangurilor activează — după o recentă statistică a federației de specialitate — nu mai puțini de 168.000 de jucători (inclusiv elevii), dintre care — notați acest lucru — 118.000 aparțin statului Noua Galie de Sud, centru indiscutabil al sportului cu balonul rotund, cu toată concurența — vă închipuiți cît de puternică — a rugbiului în XV și mai ales în XIII ! În 1958 cifra totală pe întreaga țară atingea abia 47.000 de australieni practicanți ai fotbalului. Din comparație rezultă enormul progres, din acest punct de vedere, cunoscut de fotbalul australian, pe care — ca număr de aderenți — îl întrec doar cricketul, tenisul și înotul.

Dacă la început, fotbalul era un sport practicat exclusiv de emigranți și de copiii lor, astăzi numărul fotbaliștilor născuți pe pămînt australian este în continuă creștere, echipele devenind tot mai mult „australiene" ca efective. Procentul mic de australieni la început (15—20%) a ajuns în 1968 la 32% pentru toată țara. Cea mai mare creștere s-a înregistrat la cluburile din Sidney : 41%.

Majorări substanțiale au fost consemnate în 1968 și la numărul spectatorilor : 2.987.678, ceea ce înseamnă cu 13% mai mulți ca în anul precedent. Și este vorba, rețineți, de spectatori plătitori ! Orașul Sidney este pe primul loc în clasamentul spectatorilor. Media înregistrată este de 18.560 de meci, iar procentul de majorare față de anul trecut, a atins 36% !

Țelul principal actual al fotbalului australian este calificarea pentru turneul final al campionatului mondial. Nici că se putea altul... Cu toate că în subgrupa sa va avea de înfrînt adversari puternici : Japonia *(2—2, 3—1, și 1—3 în ultimele trei jocuri amicale cu Australia),* Coreea de Sud *(învinsă cu 3—0 de echipa din Perth — Australia) și* Rhodesia. *Federația și antrenorii lotului — cehoslovacul* Venglos *și ungurul* Vlasits *— au luat însă măsuri pentru o cît mai bună pregătire și în acest scop au decis să convoace lunar lotul, pentru cinci zile, la cantonamente organizate succesiv la* Sidney *și* Melbourne. *Paralel, atenția a fost îndreptată spre alcătuirea unui program al lotului. De jocuri, firește. În iunie a fost invitată echipa Greciei pentru patru meciuri, două la* Sidney *și două la* Melbourne, *pentru verificarea „11"-lui australian. Cum în Australia sînt stabiliți circa 30.000 de greci, se scontează asistențe cifrate la peste 50.000 de spectatori.*

Participarea la turneul internațional de la Kuala Lumpur, *din august, unde va avea loc un fel de avanpremieră a jocurilor cu Japonia și Coreea de Sud (prezente și ele) și apoi, înaintea preliminariilor C.M., o deplasare de 15 zile în* Noua Zeelandă *și* Noua Caledonie *vor completa în linii mari, programul de pregătire al australienilor. Visul lor : să cîștige subgrupa și apoi să-și ia revanșa asupra reprezentativei R.P.D. Coreene, care i-a eliminat la ultima ediție C.M.*

COCTEIL FOTBALISTIC

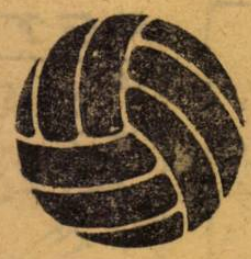

INTER-CONTINENTAL

A 26-a EDIȚIE A „CUPEI EUROPEI CENTRALE"

EUROPA

Oricît ar părea de curios, dar a XXVI-a ediție a acestei faimoase competiții a început în... decembrie, în perioada post-campionat, cînd echipele își continuă, oricum, activitatea indiferent de starea timpului și de numărul — redus — de spectatori. Pînă acum situația se prezintă astfel :

TUR	RETUR
3—0 Inter Bratislava — Palermo	0—1
4—3 Vasas Budapesta — Sturm Graz	—
4—1 Banik Ostrava — Haiduk Split	—
3—3 Tatabanya — **UNION TEPLICE**	0—3
1—0 Wiener Sportklub — Cagliari	1—2
0—1 Honved Budapesta — **JELEZNICIAR**	0—1
2—2 Vardar Skoplje — Admira Viena	0—3
2—4 Atalanta — Steaua roșie Belgrad	29.XII

Echipele învingătoare se califică pentru sferturile de finală.

ASIA

JAPONIA PREGĂTEȘTE CALIFICAREA PENTRU C. M.

Ca-n toate părțile, fotbalul cunoaște aceeași popularitate și în țările asiatice, unde stadioanele devin neîncăpătoare pentru mulțimea celor care au îndrăgit sportul cu balonul rotund. În același timp cu popularitatea crește și calitatea jocului practicat, rezultat obținut, fără îndoială, și prin ajutorul pe care-l acordă F.I.F.A. prin instructorii săi pe care-i trimite anual (printre ei se numără și **Dettmar Cramer**, antrenorul ultimei selecționate F.I.F.A. care a jucat cu Brazilia). Mărturie a progresului fotbalului asiatic sînt rezultatele multor partide internaționale, iar exemplele cele mai concludente le constituie echipele naționale ale R.P.D. Coreene și Japoniei, prima, revelația ultimului campionat mondial (victorie asupra Italiei !...), secunda, revelația turneului olimpic din Mexic.

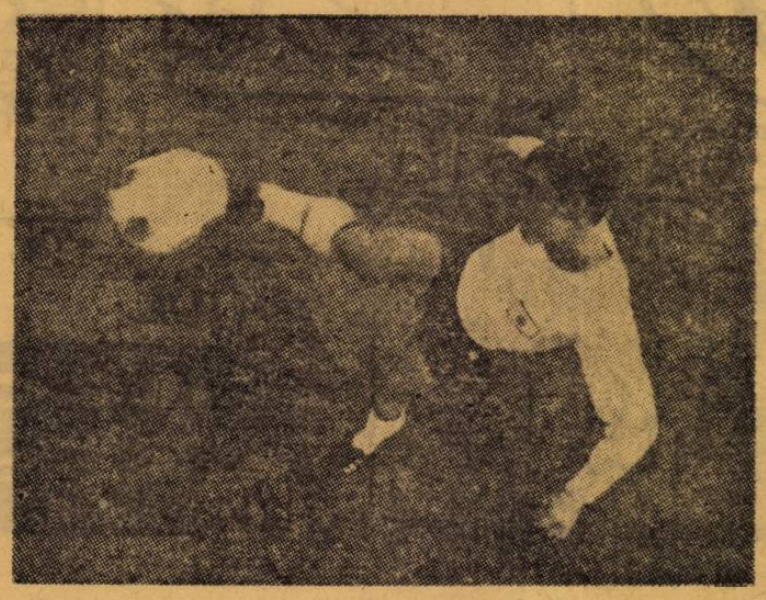

KAMAMOTO, o revelație și golgeter al turneului olimpic de fotbal, ținta unor oferte — rămase fără ecou — din partea mai multor cluburi americane

DE LA 0—4 LA 2—0 !...

În Japonia, fotbalul se află la prima sa vîrstă. A „prins" abia după Olimpiada din 1964 și de atunci a făcut pași gigantici. După patru ani numai, a venit și prima mare satisfacție : medalia de bronz la J.O. cucerită după un 2—0 meritat în fața aceluiași adversar care, cu șapte luni înainte, într-un meci amical la Ciudad de Mexico, obținuse un net succes, 4—0, asupra selecționatei nipone !...

Pentru japonezi însă, turneul olimpic n-a reprezentat decît o etapă în calea pe care o au de făcut spre... clasa internațională. Ei sînt realiști și-și dau seama că mai au de muncit mult și în primul rînd pentru a obține calificarea în turneul final C.M. 1970. Acesta este obiectivul lor principal și lui își închină toate eforturile antrenorul **Okano**. Pregătirile au început, și de la 1 ianuarie vor lua amploarea cuvenită : jucătorii lotului vor fi reuniți de patru ori pe săptămînă. În această privință antrenorul **Okano** nu are dificultăți. Locul antrenamentelor : terenul Universității din Tokio. În martie, echipa Japoniei va întreprinde un nou turneu în Mexic (al treilea în 12 luni !), de data aceasta pentru a se măsura cu lotul mexican pentru „mondiale". Pe agenda reprezentativei mai figurează și o participare (prima) la turneul internațional anual de la **Kuala Lumpur** (Malaezia), din luna august. Acest turneu va constitui pentru **Okano** repetiția generală în vederea meciurilor din subgrupa preliminariilor C.M., care întrunește Japonia, Coreea de Sud, Australia (acestea două sînt principalele adversare ale echipei nipone) și Rhodesia. Notăm că aceste jocuri preliminare vor avea loc în octombrie la Tokio sau Seul.

O STEA CARE PRINDE STRĂLUCIRE

Nu de mult s-a încheiat un alt turneu asiatic, cel de la Bangkok, în Thailanda, care — din păcate — a fost punctat de cîteva serioase incidente, petrecute în cursul unei partide care a însemnat în bună măsură consacrarea fotbalului din Birmania. Reprezentativa acesteia, pentru simplu „păcat" că conducea cu 2—0 în jocul cu echipa țării gazdă, s-a văzut ținta „atenției" unor spectatori, manifestări care — după cum a relatat corespondentul revistei australiene **„World Soccer", Keith Gilmour** — au continuat și după terminarea jocului și s-au prelungit și pe culoarul care ducea la cabine, unde cu chiu cu vai i s-a pus capăt bătăii dintre jucători, spectatori, oficiali...

Comportarea bună a fotbaliștilor din Birmania la turneul de la Bangkok nu este singulară. Ei au la activul lor cucerirea titlului de campioni ai Asiei în 1966 (1—0 cu Iran în finală), a celui de vicecampioni în 1968 (0—1 cu Iran în finală), locul I și de mai multe ori poziții fruntașe la turneul de la Kuala Lumpur, o victorie cu 2—0 asupra echipei de tineret sovietice, un 0—0 cu amatorii R. F. a Germaniei. Iar selecționata de tineret a Birmaniei a completat acest palmares elocvent prin comportări excelente în campionatul Asiei, alături de Israel, Japonia etc.